

روز سوادآموزی

سوادآموزی، تنها فرایند یادگیری مهارت های خواندن، نوشتن و حساب کردن نیست؛ بلکه کمک کردن به آزادسازی انسان و رشد کامل اوست.

سوادآموزی، تنها فرایند یادگیری مهارت های خواندن، نوشتن و حساب کردن نیست؛ بلکه کمک کردن به آزادسازی انسان و رشد کامل اوست. سوادآموزی، شرایط مناسب را برای کسب آگاهی انتقادی از تضادهای جامعه ای به وجود می آورد که فرد در آن زندگی می کند. همچنین، سوادآموزی انسان را برمی انگیزد تا با مشارکت فعال و بهره گرفتن از نیروی نوآوری، طرح هایی بیافریند که می تواند در متحول ساختن جهان مؤثر باشد. در مجموع، سوادآموزی حق اساسی هر انسان است. سوادآموزی و به طور کلی آموزش و پرورش، یکی از ابزارهای اصلی برای تمام دگرگونی های اجتماعی است. سوادآموزی، عملی سیاسی است؛ یعنی مشارکت انسان، در ساختن هدف ها و ایجاد محیط و شرایط مناسب زندگی. سوادآموزی در ایران، از سال 1315 شمسی، با تشکیلات سازمان تعلیمات اکابر آغاز شد. در آن زمان، این بخش از وظیفه سوادآموزی، از ادارات مربوط به وزارت معارف به شمار می رفت، ولی پس از مدتی، چون توفیق چشم گیری نداشت، منحل شد. سرانجام بعد از انقلاب به رهبری امام خمینی رحمه الله نهضت سوادآموزی پایه گذاری شد و فصل جدیدی را در تاریخ انقلاب ما گشود. این نهضت در ابتدا در قالب نهادی مستقل کار خود را آغاز نمود و سپس در سال 1361، به آموزش و پرورش پیوست. همکاری این نهاد انقلابی با آموزش و پرورش، به صورت کار مشترک آغاز و سبب شد که تلاش وسیع تری در مجموع کشور شروع و خوش بختانه دستاوردهای بزرگی نصیب ملت شایسته و انقلابی ایران شود.